

Het leven & het pad

Zijn we er niet allemaal mee bezig? Het leven, ons pad, hoe word je gelukkig voordat het eindigt? De vrouw tegenover mij keek afwachtend. Ze had me niets verteld over haar reden voor een consult, behalve dat ze vragen over haar 'levenspad' had. Ik zag hoe moeilijk ze het had. Bij sommige mensen zie je het in hun ogen: een zwaar leven. Haar blik veranderde van afwachtend naar vragend...

ANNIE

Ik vertelde haar dat ik weliswaar mijn best doe, maar nooit van tevoren kan bepalen wie of wat er doorkomt. Wat dat betreft ben ik altijd afhankelijk van wat ik van gene zijde doorkrijg. Terwijl ik me concentreerde en een moederlijke energie voelde, kreeg ik de naam Annie door. De dame knikte aandachtig en bevestigend. "Mijn moeder heet Annie." Ik sluit mijn ogen en voel verder waardoor ik ineens in het lichaam van een oude vrouw schiet. Ik vertel wat er gebeurt en hoe ik me voel. "Mijn haar borstelen en dan loop ik de deur uit om een luchtje te scheppen." Langs de rechterkant van het huis loop ik naar het achterpad. Via het tuinhokje ga ik een grasveld met mooie bloemen over om me naar de vijver te begeven. "Even bij de eendjes kijken..." Het pad voor mij kronkelt verder. "Ik voel me toch niet helemaal fit." Mijn stok helpt bij elke stap. Het is gek, maar ik ben daar en voel me Annie! Wat is dat lichte gevoel in mijn hoofd toch? Ineens zie ik geen eenden meer en... "Lig ik nou voorover in het water?" Water borrelt langs mijn gezicht, ik moet hieruit! Uit alle macht probeer ik overeind te komen, maar mijn oude lijf werkt niet mee. Ik hap naar adem, maar wat ik binnenkrijg is smerig, muf water. Mijn handen graven in de klei onder mij. En terwijl ik uit alle macht probeer om mezelf omhoog te duwen, voel ik de kilte mijn lichaam binnengaan. Het is donker en het is koud, ijskoud...

GEEN ZELFMOORD

Langzaam gaan mijn eigen ogen weer open. Terug in de praktijk en deze realiteit. De jonge vrouw huilt zacht, maar intens. "Dus het was geen zelfmoord?", vraagt ze me. Zonder erbij na te denken schud ik mijn hoofd. "Wat ik net waargenomen heb, was het laatste pad van je mama." De vrouw knikt. "Ja", zegt ze, "wij hebben altijd gehoopt dat het geen zelfmoord was, maar hadden ook twijfels over wat er nou echt gebeurd was toen ze gevonden werd in de eendenvijver, drijvend op haar buik terwijl haar stok nog aan de kant lag." Ze gaf me aan dat ik exact verteld had hoe het pad eruit zag dat haar moeder gelopen had. Soms is het heel heftig om ineens in de levenslijn van een overledene te stappen

en te voelen hoe de laatste levende energie van iemand geweest is. In dit geval had het een uitgesproken trieste afloop, maar aan de andere kant was de vrouw

'Uit alle macht probeer ik overeind te komen, maar mijn oude lijf werkt niet mee'

gerustgesteld over de reden van haar mama's dood. We proberen allemaal ons pad te bewandelen. Echt voorspelbaar is het leven zelden en ons einde al evenmin. Dat het gevoel van de dame bevestigd werd doordat ik me even haar moeder mocht voelen, raakte haar. Maar haar levensweg werd daardoor wel een nieuwe weg. Een pad met andere inzichten, zodat ze dóór kon gaan met haar leven. En dat is toch waar we allemaal het diepst naar verlangen? ■

